

ROZHODNUTÍ

Předseda Úřadu pro přístup k dopravní infrastruktuře, rozkladový orgán podle § 3 a § 4 odst. 1 zákona č. 320/2016 Sb., o Úřadu pro přístup k dopravní infrastruktuře, ve spojení s § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, rozhodl o rozkladu, který podala jediná účastnice řízení, a to obviněná právnická osoba, **České dráhy, a.s., IČO 70994226**, se sídlem nábřeží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1, ze dne 26. 9. 2022 č. j. 959/2022-O25 (dále jen obviněná a rozklad), proti rozhodnutí Úřadu pro přístup k dopravní infrastruktuře, takto:

Podle § 152 odst. 6 písm. b) ve spojení s § 90 odst. 5 správního řádu, se rozklad zamítá a rozhodnutí Úřadu pro přístup k dopravní infrastruktuře ze dne 14. 9. 2022, č. j. UPDI-2950/22/PB, sp. zn. POK005/22, se potvrzuje.

Odůvodnění

I. Řízení v prvním stupni

Úřad pro přístup k dopravní infrastruktuře (dále jen Úřad) vykonal u obviněné cenovou kontrolu, o jejímž průběhu a kontrolních zjištěních byl sepsán protokol č. j. UPDI-1412/22/SO ze dne 29. 4. 2022, ve znění dodatku č. j. UPDI-2126/22/SF ze dne 29. 6. 2022, sp. zn. CKO002/20 (dále jen Protokol). Obviněná podala dne 31. 5. 2022 dopisem č. j. 332/2022-O25 námitky proti kontrolním zjištěním, které byly částečně akceptovány vydáním dodatku protokolu a ve zbytku byly vyřízeny dopisem č. j. UPDI-2115/22/PB ze dne 29. 6. 2022 (dále jen vyřízení námitek CK).

Úřad mimo zmíněnou cenovou kontrolu u obviněné vykonal související státní dozor, o kterém byl sepsán protokol o kontrole č. j. UPDI-1454/22/UM ze dne 5. 5. 2022 vedený ve spise sp. zn. STD002/20. Z tohoto spisu byly použity některé podklady i pro toto řízení.

Úřad dopisem č. j. UPDI-2290/22/SO ze dne 14. 7. 2022 oznámil obviněné zahájení řízení o přestupku. Ta využila svého práva a vyjádřila se podle § 36 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen správní řád) k řízení podáním ze dne 19. 7. 2022, č. j. 680/2022-025 (dále jen vyjádření k řízení). Úřad dopisem č. j. UPDI-2903/22/SO ze dne 8. 9. 2022 a následně pak dopisem č. j. UPDI-3479/22/PB ze dne 25. 10. 2022 oznámil obviněné ukončení dokazování. Obviněná se ani v jednom případě nevyjádřila.

Napadené rozhodnutí

Úřad vydal dne 14. 9. 2022, rozhodnutí č. j. UPDI-2950/22/PB, sp. zn. POK005/22 (dále jen napadené rozhodnutí), ve kterém rozhodl výrokem č. I., že obviněná jako prodávající **v rozporu s § 11 zákona**

č. 526/1990 Sb., o cenách (dále jen zákon o cenách), nejméně v období od 9. 12. 2018 do 31. 5. 2020 nevedla evidenci obsahující kalkulaci prokazující dodržení pravidel regulace věcně usměrňovaných cen za přístup k zařízení služeb, konkrétně cen za zastavení vlaku, **čímž se dopustila přestupku podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o cenách**. Za přestupek podle § 16 odst. 4 písm. a) zákona o cenách Úřad uložil **obviněné pokutu ve výši 20 000 Kč**. Výrokem č. II. pak Úřad uložil **obviněné povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč**.

II. Rozklad

Obviněná proti napadenému rozhodnutí podala rozklad. Napadené rozhodnutí bylo obviněné doručeno dne 14. 9. 2022, poslední den lhůty pro podání rozkladu připadl na 29. 9. 2022. Rozklad byl podán dne 26. 9. 2022, jedná se tedy o včasný rozklad.

III. Přehled podaných námitek

- a. Obviněná není provozovatelkou stanice Brno hl. n.
- b. Cena za přístup k zařízení služeb za zastavení vlaku je cenou za užití dráhy.
- c. Prodávajícím je pouze ten, kdo uzavřel smlouvu o provozování dráhy.
- d. K uplatňování cen dochází pouze při samotném prodeji.
- e. Úřad nesprávně posuzoval přestupek podle § 16 odst. 1 písm. d) zákona
- f. Důvodem přestupku podle zákona o cenách není společenská škodlivost ani porušení zásad transparentnosti.
- g. Podstatou přestupku obviněné je vedení a uchovávání cenové evidenci, které nemůže mít vliv na omezení právní jistoty dopravců navíc formou neúčtování poplatků.
- h. Výši pokuty je nutno stanovovat s ohledem na oddělené účetnictví vyčleněné organizační složky.

IV. Podrobný popis námitek a jejich vypořádání

Námítky obviněné

Obviněná dle vlastního vyjádření v podaném rozkladu odkazuje především na své podání „Námítky proti protokolu o státním dozoru č. j. UPDI-1412/22/SO“, čj. 332/2022-O25 (dále jen námítka proti protokolu) a na úkony účastníka.

Stanovisko rozkladového orgánu

Argumenty vznesené v námítkách proti protokolu a ve vyjádření k řízení jsou částečně obsahově stejné jako námítka uvedené v rozkladu. Proto se k nim rozkladový orgán vyjadřuje v rámci námitek v rozkladu. Se zbylými argumenty, které jsou uvedeny jak v námítkách proti protokolu, tak ve vyjádření k řízení, se Úřad vypořádal jak při vyřízení námitek, tak hlavně v odůvodnění napadeného rozhodnutí. K námítkám proti protokolu proto rozkladový orgán odkazuje na napadené rozhodnutí.

1. Provozovatel železniční stanice Brno hl. nádraží - část I. body 1 - 3 rozkladu

Námítky obviněné

Obviněná trvá na skutečnosti, že v případě žst. Brno hl. n. není, a ani v kontrolovaném období nebyla, provozovatelem této stanice, nýbrž provozovatelem této stanice byla a je společnost Brno new station development, a.s., IČO 27723607, se sídlem Benešova 703/21, Brno-město, 602 00 Brno - viz webové stránky společnosti www.bnsd.cz. (dále jen společnost BND) Dále obviněná namítá, že Úřad v rozporu s § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu, neprovedl důkaz stránkami společnosti BND, ani si nevyžádal svědectví této společnosti a v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu v napadeném rozhodnutí ani neuvedl, proč tak neučinil. Napadené rozhodnutí je v tomto rozsahu z tohoto důvodu nepřezkoumatelné.

Stanovisko rozkladového orgánu

Úřad svůj závěr opřel o popis zařízení služeb, který zveřejnila sama obviněná na vlastních webových stránkách. Úřad popis zařízení služeb stáhl dne 26. 6. 2020 jako soubor MS Excel s názvem „popis-zarizeni-sluzeb-cdas-ver-1-6-2019“ z odkazu http://www.ceskedrahy.cz/nase-cinnost/ostatni-cinnosti-a-servis/zarizeni_sluzeb/-29800/ V popisu zařízení služeb je uvedeno, že obviněná je provozovatelkou všech zmíněných stanic, včetně žst. Brno hl. n. Obviněná vypracovala a na svých internetových stránkách zveřejnila popis zařízení služeb, poskytuje informace o přístupu k těmto stanicím, vyřizuje žádosti o přístup, sjednává smlouvy o přístupu a poskytuje informace o poplatcích a o zásadách systému slev. Z uvedeného je i zřejmé, že obviněná uplatňuje a sjednává cenu, takže plní funkci prodávajícího ve smyslu zákona o cenách. V průběhu cenové kontroly i v průběhu páchání přestupku obsah a rozsah popisu zařízení služeb nebyl jakkoli revidován. Podle názoru rozkladového orgánu není podstatné, kdo budovu udržuje, rekonstruuje, ale kdo uplatňuje ceny za její užití jako zařízení služeb dopravcem. Důležité je kdo vykonával funkci prodávajícího. Tuto funkci vykonávala obviněná.

Rozkladový orgán především upozorňuje, že argument, že není provozovatelkou žst. Brno hl. n., obviněná poprvé použila až v přestupkovém řízení. Obviněná v průběhu tohoto řízení nikdy nevysvětlila, proč na svých stránkách u zmíněné železniční stanice označuje samu sebe za provozovatelku zařízení služeb namísto údajné společnosti BND. Obviněná ve svém vyjádření k řízení nenavrhla provedení důkazu ani internetovými stránkami společnosti BND ani svědeckou výpovědí. Rozkladový orgán nesouhlasí s názorem obviněné, že se s touto námitkou v napadeném rozhodnutí Úřad nevypořádal, neboť v napadeném rozhodnutí jsou na straně 6 – 7 vyjmenovány činnosti, které obviněná jako prodávající podle popisu zařízení služeb vykonává. Zákonná povinnost ve smyslu § 3 správního řádu byla naplněna bezesbytkem, neboť Úřad, jakožto správní orgán, zjistil stav věci, o němž nejsou **důvodné** pochybnosti, který byl nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu.

Z internetových stránek společnosti BND lze zjistit, že byla založena v roce 2008 za účelem revitalizace budov a pozemků v areálu žst. Brno hl. n. na základě smlouvy o nájmu věci uzavřené mezi obviněnou a společností BND. Jejím cílem jsou rekonstrukce, modernizace, přestavby a opravy těchto prostor. Na internetových stránkách nebylo v době nahlížení zjistitelné, že by tato společnost byla provozovatelkou jakýchkoli zařízení služeb bezprostředně souvisejících s provozováním drážní dopravy. Takovou informaci Úřad nezjistil ani na internetových stránkách

obviněné, ani na portálu zařízení služeb <https://railfacilitiesportal.eu/> . Naopak společnost BND v současné době nabízí obchodním partnerům pronájem komerčních prostor, kanceláří a pozemků pro komerční využití a parkovací místa v areálu Brno hl. n, které nejsou zařízeními služeb. Na základě výše uvedeného rozkladový orgán dospěl k názoru, že námitky obviněné nejsou důvodné.

2. Cena za přístup k zařízení služeb za zastavení vlaku jako cena za přístup ke dráze - část II. body 4 - 9 a 45 rozkladu

Námitky obviněné

Obviněná namítá, že se Úřad v napadeném rozhodnutí nezabýval a nevypořádal námitku z jejího vyjádření, že cenu za přístup k zařízení služeb za zastavení vlaku by měl Úřad kontrolovat u provozovatele dráhy a nikoliv u provozovatele stanice.

Tím Úřad porušil povinnosti uvedené v § 3, § 50 a § 68 odst. 3 správního řádu. Obviněná dále tvrdí, že přístupová komunikace pro cestující ve smyslu šesté odrážky přílohy I. směrnice Evropského parlamentu a Rady 2012/34/EU ze dne 21. listopadu 2012 o vytvoření jednotného evropského železničního prostoru (dále jen směrnice 2012/34), resp. ve smyslu bodu 6 odst. 1 přílohy vyhlášky č. 76/2017 Sb., o obsahu a rozsahu služeb poskytovaných dopravci provozovatelem dráhy a provozovatelem zařízení služeb, představuje součást železniční infrastruktury, nikoliv součástí zařízení služeb. Úřad v napadeném rozhodnutí uvedl, že podstatou přestupku bylo nevedení kalkulace cen za přístup k zařízení služeb za zastavení vlaku, zatímco přístupová cesta je součástí dráhy.

Obviněná k tomu ještě pod bodem 45. rozkladu dodává, že přístupové komunikace pro cestující jsou součástí infrastruktury, proto ceny jsou součástí smlouvy o provozování drážní dopravy, kterou tento provozovatel dráhy s dopravci uzavřel. V postavení prodejce je tedy provozovatel dráhy, který s dopravci smlouvu o provozování drážní dopravy uzavřel, a nikoliv ČD jako provozovatel zařízení služeb.

Stanovisko rozkladového orgánu

Rozkladový orgán předně uvádí, že Úřad se přístupovými komunikacemi zabýval. Rozkladový orgán dále uvádí, že předmětem řízení jsou zařízení služeb uvedená v popisu zařízení služeb a obviněná ve vyjádření k dotazům státního dozoru a cenové kontroly č. j.: 0989/2020 ze 17. 7. 2020 (dále jen vyjádření 2020), uvedla, že přístupové komunikace nejsou zpoplatněny. Úřad se pokoušel zjistit, zda staniční poplatek zahrnuje přístupové komunikace a které prostory ve stanicích zahrnuje. Obviněná nicméně uvedla, že přístupové komunikace nejsou zpoplatněny. Jelikož nebyla předložena celková kalkulace, rozsah prostor a ploch, který je zahrnut ve staničním poplatku, nebylo možné toto prověřit. Obviněná dokonce uvedla jako přístupové komunikace pro cestující v žst. Praha Masarykovo nádraží (vyjádření k výzvě doplnění podkladů ze dne 5. 8. 2020 č. j. 1060/20 vedená ve spisu STD002/20 pod č. j. UPDI-2941/20/AM) pozemky okolních ulic, které jsou ve vlastnictví hlavního města Prahy.

Dalším dokladem, že se v tomto řízení o přestupku jedná o cenu za přístup k zařízení služeb za zastavení vlaku (staniční poplatek), je i dokument zařazený ve spise „Vyjádření k dotazům kontroly státního dozoru a cenové kontroly Úřadu pro přístup k dopravní infrastruktuře“. Ten obviněná zaslala Úřadu pod č. j. 0023/2022-ZS ze dne 4. 3. 2022. Jeho přílohou byla prezentace

nazvaná „Detailní metodický postup výpočtu ceny za přístup k zařízení služeb formou poplatků za zastavení vlaku – staniční poplatek“ (dále jen prezentace) a dále „Čtvrtletní tabulkový přehled účtování staničního poplatku za požadované období“. Obviněná v tomto dokumentu sama uvádí způsob výpočtu ceny za přístup k zařízení služeb za zastavení vlaku, tzn., že si byla vědoma, že od samého začátku jde o cenu za užití zařízení služeb za zastavení vlaku a v prezentaci je i indikován počet zastavení jako dělitel nákladů na provoz a údržbu zařízení služeb.

Rozkladový orgán se s tvrzením obviněné, že cena za přístup k zařízení služeb za zastavení vlaku nemůže být zaměňována za cenu za užití dráhy kalkulovanou počtem zastavení vlaku, ztotožňuje. Rozdělení stanic mezi železniční infrastrukturu a zařízení služeb nebylo jednoznačné. Problém vyřešil až rozsudek Soudního dvora Evropské unie (dále jen SDEU) ze dne 10. července 2019, WESTbahn Management GmbH proti ÖBB-Infrastruktur AG, C-210/18, EU:C:2019:586. V něm SDEU rozhodl, že nástupiště pro cestující (tedy i přístupové komunikace pro cestující) jsou součástí infrastruktury (to se netýká ostatních prostor železničních stanic). Jelikož částky uvedené v popisu zařízení služeb se pohybovaly od 15 do 35 Kč za zastavení vlaku, přičemž obviněná tvrdila, že přístupové komunikace zpoplatněny nejsou, musela být příslušná částka zpoplatněním užití jiných prostor železničních stanic, než přístupových komunikací pro cestující.

Rozkladový orgán se dále zabýval námitkou obviněné, že předmětem cenové kontroly by měl být provozovatel příslušné dráhy a nikoliv provozovatel stanic. Provozovatelem příslušné dráhy v rozsahu přístupových komunikací byla rovněž obviněná, protože byla jejích vlastníkem, provozování nepřevodila na jinou osobu, sama určila, že je nezpoplatňuje a smlouvu o provozování drážní dopravy ve vztahu přístupových komunikací neuzavřela. Za provozovatele příslušné dráhy nelze považovat státní organizaci Správa železnic (dále též Správa železnic) jelikož ta plní funkci vlastníka jiných částí dráhy v předmětných stanicích (staveb dráhy, kolejí, výhybek, zabezpečovacích zařízení s výjimkou pozemků pod kolejemi), avšak není vlastníkem ani provozovatelem přístupových cest a pozemků pod nimi. Smlouvu o provozování drážní dopravy uzavřela pouze v rozsahu částí drah, které sama provozuje. Proto Úřad provedl kontrolu u obviněné, a to pouze v rozsahu těch částí stanic, které byly zpoplatněny.

Úřad se obviněné dotázal, na poskytování informací Správě železnic, podle § 23d odst. 2, popř. § 33 odst. 2 zákona č. 266/1994 S., o dráhách (dále jen zákon o dráhách). Na to obviněná pod bodem 5. části I. – státní dozor vyjádření 2020 odpověděla: *Informace týkající se sdělování ceny za užití vlečky sloužící k napojení kontrolovaných zařízení služeb na jinou dráhu, sdělujeme, že bezprostřední traťový přístup k těmto zařízením služeb je ve všech případech zajišťován celostátní nebo regionální dráhou provozovanou Správou železnic, s. o., nikoliv vlečkou. V tomto rozsahu je tudíž otázka bezpředmětná.*

Úřad se též obviněné dotázal, zda nějakým způsobem koordinuje postup stanovení cen za přístup k zařízení služeb za zastavení vlaku se Správou železnic. Obviněná pod bodem 4. části II. - cenová kontrola vyjádření 2020 odpověděla: *ČD, a. s. postup stanovení ceny vyplývající z bodu 1. se SŽ, s. o. žádným způsobem nekoordinují.*

Z uvedených odpovědí nevyplývá, že by cena za užití komunikace pro cestující ve vlastnictví obviněné a zveřejněná v popisu zařízení služeb byla součástí ceny za užití dráhy kalkulovanou Správou železnic. Obviněná měla vypracovat vlastní cenovou evidenci.

V tomto řízení je tedy obviněná usvědčena z porušení cenových předpisů v pozici provozovatelky zařízení služeb, kterou vykonávala. Námitka obviněné není důvodná.

Rozkladový orgán dále konstatuje, že námitka obviněné, že se Úřad v napadeném rozhodnutí nezabýval postavením provozovatele dráhy jako provozovatele přístupových komunikací, není pravdivá. Úřad se tím zabýval v části nadepsané *Nepřezkoumání rozsahu služeb zahrnutých do poplatku – bod VI vyjádření obviněné* na straně 12 napadeného rozhodnutí. Zde dospěl k názoru, že přístupové komunikace nejsou zpoplatněny a rozsah zpoplatněných prostor a ploch nebylo možné prověřit.

Rozkladový orgán dále konstatuje, že i užití železniční infrastruktury celostátních a regionálních drah je podle části II. položky č. 3 výměřů Ministerstva financí, kterými se vydává seznam zboží s regulovanými cenami, a to výměřů MF č. 01/2018 ze dne 28. listopadu 2017, MF č. 01/2019 ze dne 28. listopadu 2018 a MF č. 01/2020 ze dne 17. prosince 2019 (dále jen výměry MF), součástí seznamu zboží, u něhož se uplatňují věcně usměrňované ceny. Pokud by ceny za přístup k zařízení služeb za zastavení vlaku obsahovaly poplatky za přístupové komunikace pro cestující jako součást infrastruktury, vztahovala by se i na ně povinnost uložená v § 11 zákona o cenách. Obviněná však ani takovouto kalkulaci nepředložila. Jestliže by obviněná takovouto kalkulaci předložila, Úřad by podle věcného obsahu mohl posoudit, zda se jedná o součást infrastruktury či zařízení služeb.

Úřad položil obviněné otázku: *Jakým způsobem bylo provedeno rozdělení těchto stanic na železniční infrastrukturu (se zaměřením na přístupové komunikace pro cestující) a zařízení služeb podle přílohy I, resp. čl. 13 směrnice 2012/34/EU, popř. na další komerční části?*

Obviněná ve vyjádření 2020 pod bodem 2 část I. - státní dozor odpověděla následující: *Dle názoru ČD, a.s. čl. 4 prováděcího nařízení 2017/2177, § 23d odst. 2 zákona č. 266/1994 Sb., o dráhách, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „ZoD“), ani jiné ustanovení kteréhokoliv obecně závazného právního předpisu takové výslovné dělení stanice jejímu provozovateli neukládá, neboť plyne z povahy věci v kombinaci s obecně závaznou definicí. Provozní součásti stanice podle § 3 odst. 1 vyhlášky č. 76/2017 Sb. coby zařízení služeb jsou specifikovány v popisu zařízení služeb podle čl. 4 prováděcího nařízení 2017/2177 resp. v podmínkách poskytování služeb podle § 23d odst. 2 písm. b) ZoD. ČD, a.s. svou povinnost i v tomto směru splnily - viz http://www.ceskedrahy.cz/nase-cinnost/ostatni-cinnosti-a-servis/zarizeni_sluzeb/-29800/. Přístupové komunikace ve smyslu šesté odrážky přílohy I. směrnice EP a Rady 2012/34/EU o vytvoření jednotného evropského železničního prostoru jsou definovány samotnou směrnicí resp. bodem 6 přílohy vyhlášky č. 76/2017 Sb. **Není tedy právní ani věcný důvod, aby provozovatel zařízení služeb tuto definici doplňoval nebo adaptoval na konkrétní stanici.** Komerční prostory jsou z povahy věci prostory, které nejsou ani provozní součástí stanice podle § 3 odst. 1 vyhlášky č. 76/2017 Sb., ani přístupové komunikace podle bodu 6 přílohy téže vyhlášky.*

K tomu rozkladový orgán konstatuje, že s tímto tvrzením obviněné nesouhlasí. Podle § 2 odst. 9 zákona o dráhách jsou obecně železniční stanice zařízením služeb. Ovšem nástupiště a přístupové komunikace jsou součástí dráhy (železniční infrastruktury). Pro rozdělení prostor mezi zařízením služeb a dráhu je nutno stanovit pravidla podle konkrétního uspořádání železniční stanice (např. zda je přístup přes staniční budovu). Z vyjádření obviněné vyplývá, že této věci nevěnovala pozornost a vůbec ji neřešila. Původním záměrem kontroly bylo prověřit účtování jak částí stanic zařazených do kategorie infrastruktura, tak zařízení služeb. Úřad se tedy musel řídit vyjádřením obviněné, že se ceny za zastavení vlaku týkají zařízení služeb.

Rozkladový orgán na závěr připomíná, že Úřad rozhodl o páchání přestupku nejméně v období od 9. 12. 2018 do 31. 5. 2020 a vycházel z podkladů poskytnutých obviněnou v rámci cenové kontroly. Obviněná měla předložit cenovou evidenci, a touto evidencí prokázat, že byly dodrženy podmínky věcného usměrňování cen. Obviněná v průběhu kontroly neargumentovala, že je na cenu za přístup k zařízení služeb za zastavení vlaku nutno pohlížet jako na cenu za užití železniční infrastruktury. To začala namítat až v průběhu tohoto řízení. Úřad u takto velké a na základě zákona založené společnosti musel předpokládat, že kvalifikovaně stanoví, co je předmětem ceny za přístup k zařízení služeb za zastavení vlaku. Pokud obviněná následně změnila názor, nemůže již v průběhu tohoto řízení původní stanoviska popírat a měnit, respektive takové případné změny nemohou mít dopad na právní posouzení skutečností zjištěných a zaznamenaných během cenové kontroly. Proto námitky nejsou důvodné.

3. Smlouva o provozování drážní dopravy - část III body 10 – 14 rozkladu

Námitky obviněné

Obviněná namítá, že cena za užití komunikace pro cestující a zboží je součástí ceny za užití dráhy, účtované na základě smlouvy o provozování drážní dopravy a prohlášení o dráze. Prodávajícím ve smyslu § 11 zákona o cenách je provozovatel dráhy, který tuto smlouvu s dopravcem uzavřel. Jelikož obviněná není provozovatelem dráhy, nemůže být ani prodávajícím ve smyslu § 11 zákona o cenách a ani nepředstavuje kvalifikovaného pachatele přestupku podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o cenách.

Stanovisko rozkladového orgánu

Rozkladový orgán především konstatuje, že, jak vyplývá z § 23d odst. 4 zákona o dráhách, i použití zařízení služeb probíhá na základě smlouvy. Rozkladový orgán opětovně konstatuje, že v současném řízení o přestupku je obviněná od začátku považována za provozovatelku předmětných zařízení služeb, která byla ve sledovaném období v postavení prodávajícího. Rozkladový orgán konstatuje, že každý subjekt, tzn. i obviněná, se stává prodávajícím již ve chvíli, kdy se stává provozovatelem zařízení služeb. V tomto okamžiku mu vzniká povinnost umožnit užití tohoto zařízení všem dopravcům, a současně i povinnost mít zpracovanou kalkulaci podle zákona o cenách. Proto námitka není důvodná.

4. Rozsah pojmu uplatňování cen - část IV. body 15 – 28 rozkladu

Námítky obviněné

Obviněná namítá, že výklad § 1 odst. 1 zákona o cenách, dle kterého se zákon vztahuje na uplatňování, regulaci a kontrolu cen je nesprávný. Podle tohoto nesprávného výkladu Úřad došel k závěru, že jelikož označování zboží cenami nespádá ani pod regulaci ani pod kontrolu, musí nutně spadat pod uplatnění. K tomuto obviněná uvádí, že skutečnost, že se nejedná ani o regulaci ani o kontrolu, nutně neznamená, že se jedná o uplatnění cen, nýbrž znamená, že se na daný případ § 11 zákona o cenách nevztahuje. Dále obviněná namítá, že se Úřad adekvátně nevypořádal s argumentací obviněné v čl. IV. vyjádření k řízení, na niž obviněná odkazuje následovně. Zákon o cenách výslovně rozlišuje mezi „*cenami uplatňovanými při prodeji*“ (§11 odst. 1 písm. b zákona o cenách)) na straně jedné a „*cenami nabízeného zboží*“ (§ 13 odst. 1 zákona o cenách) na straně druhé. Jelikož Úřad posuzuje případnou odpovědnost obviněné za přestupek, musí zákon o cenách interpretovat a aplikovat maximálně restriktivně.

K tomuto obviněná dále uvádí, že pokud zákon o cenách v § 11 odst. 1 písm. b) výslovně neuvádí ceny nabízeného zboží, zatímco v § 13 odst. 1 ano, pak to znamená, že zákon cenami v § 11 odst. 1 písm. b) míní jen ceny uplatňované při prodeji a nikoliv i ceny uplatňované při nabídce. Jinak by muselo být v § 11 odst. 1 písm. b) zákona o cenách uvedeno, že se jedná o nabízené ceny. Proto nelze aplikovat ani § 11 odst. 2 zákona o cenách, a tedy ani vyhlášku č. 450/2009 Sb., kterou se provádí zákon č. 526/1990 Sb., o cenách, (dále jen vyhláška č. 450/2009 Sb.). Jelikož ve stanicích Brno hl. n. a Praha Masarykovo nádraží staniční poplatek uplatňován není a nikdy nebyl, nedošlo k uplatňování cen. Tříletá lhůta uchování evidence v § 11 odst. 2 zákona o cenách se vztahuje k uskutečněnému prodeji, nikoliv při nabídce. Tento názor potvrzuje i § 1 odst. 1 vyhlášky č. 450/2009 Sb., který odkazuje pouze k prodeji a ke kupní smlouvě a nikoliv k nabídce zboží. Dále obviněná odkázala na svoji argumentaci uvedenou v úkonech účastníka.

Stanovisko rozkladového orgánu

Rozkladový orgán především odkazuje na část nadepsanou *Neuplatňování cen* strana 8 napadeného rozhodnutí, kde Úřad již prakticky všechny námítky vypořádal. Rozkladový orgán s odkazem na zmíněnou odbornou literaturu uvedenou v napadeném rozhodnutí konstatuje, že uplatňováním ceny se rozumí nabízení, požadování a prodej za určitou cenu na tuzemském trhu. Cenu uplatňuje prodávající.

Rozkladový orgán nesouhlasí s tvrzením obviněné pod bodem 16 rozkladu ve vztahu k § 1 zákona o cenách, ze kterého vyplývá, že se na daný případ § 11 zákona o cenách nevztahuje. Ustanovení § 1 odst. 1 a 5 zákona o cenách všeobecně popisují, na co se zákon jako celek vztahuje. Zákonodárce zde pro všechny činnosti související s prodejem zavedl pojem uplatňování cen. Tento pojem sice není definován, ale zahrnuje veškeré činnosti upravené tímto zákonem s výjimkou regulace a kontroly cen. Povinnosti uložené v § 11 zákona o cenách musí být zahrnuty i pod některý z pojmů uplatňování, regulace a kontrola uvedených v § 1 zákona o cenách.

Totéž vyplývá i z § 1 odst. 5 zákona o cenách, dle kterého zákon vymezuje práva a povinnosti právnických a fyzických osob a pravomoc správních orgánů při uplatňování, regulaci a kontrole cen.

Povinnost vypracovat nabídkový ceník uložená § 13 odst. 1 zákona o cenách též není povinností při regulaci a kontrole cen. Je tedy povinností právnických a fyzických osob při uplatňování cen.

Nelze tedy připustit výklad, že § 11 zákona o cenách prodávajícímu ukládá povinnosti, na které se však působnost zákona o cenách souhrnně popsána v § 1 odst. 1 nebo odst. 5 zákona o cenách nevztahuje. Proto námitka není důvodná.

K námitce obviněné, že zákon o cenách výslovně rozlišuje mezi „*cenami uplatňovanými při prodeji*“ (§11 odst. 1 písm. b zákona o cenách) na straně jedné a „*cenami nabízeného zboží*“ (§ 13 odst. 1 zákona o cenách) na straně druhé, rozkladový orgán uvádí, že termín nabízeného zboží je zde použit proto, že v tomto stádiu ještě k prodeji nedochází. Pojem uplatňované ceny je širší, a zahrnuje jak ceny nabízené, tak ceny sjednávané při prodeji. Z logiky věci pak vyplývá, že nabídku lze přijmout, ale i odmítnout a k prodeji samotnému pak nedojde. Nelze přijmout argumentaci obviněné, že cenové regulaci podléhá pouze cena prodejní, nikoliv cena nabízená, neboť již z podstaty věci se každá nabízená cena může stát cenou prodejní.

Účelem § 11 zákona o cenách je zajištění dodržování pravidel cenové regulace prostřednictvím provádění kontroly dodržování cenových předpisů. Proto toto ustanovení ukládá povinnost prodávajícímu, jejímž splněním je umožněna následná kontrola, prováděná kontrolními cenovými orgány. Naproti tomu § 13 odst. 1 zákona o cenách stanovuje prodávajícímu povinnost, jejímž splněním je kupujícímu umožněno seznámit se s cenou již před tím, než je cena sjednána. V důvodové zprávě pro vydání zákona o cenách LIT32209CZ se k § 13 odstavci 1 uvádí, že *smyslem tohoto opatření je zajistit pro všechny kupující jednotné informace o prodávaném zboží a znesnadnit prodávajícímu prosazování rozdílných cen téhož zboží vůči jednotlivým zákazníkům.* Pokud by se regulace na nabídkové ceny nevztahovala, jak tvrdí obviněná, nebyl by splněn účel tohoto ustanovení čl. 13 odst. 1 znesnadnit prodávajícímu prosazování rozdílných cen téhož zboží. Nabídková cena by totiž byla v tom případě cenou neregulovanou. Z této skutečnosti dospěl rozkladový orgán k závěru, že i nabídková cena je uplatňovanou cenou. Jak již bylo v napadeném rozhodnutí uvedeno, uplatňováním ceny se rozumí nabízení, požadování a prodej za určitou cenu na tuzemském trhu. Výklad obviněné, že cena je uplatněna až uzavřením kupní smlouvy, neodpovídá zákonné definici.

Z dokumentu „Cena za pronájem nebytových prostor a zastavení vlaku v železničních stanicích“ staženého z internetových stránek obviněné dne 26. 6. 2020 jednoznačně vyplývá, že zboží, (resp. služba poskytována prostřednictvím zařízení služeb – ŽST Brno hl. n a Praha Masarykovo nádraží) bylo nabízeno, prodávající za nabízené zboží požadovala konkrétní cenu, což spadá pod uplatňování cen.

Obdobně neobstojí ani argument obviněné, že pro platnost cen je rozhodné, kdy došlo k prodeji zboží, a nikoliv doba, po kterou bylo zboží nabízeno. Ustanovení § 11 odst. 2 zákona o cenách zmocňuje i vydání prováděcího předpisu stanovujícího rozsah údajů prokazujících výši a dobu uplatňování cen. Termín skončení platnosti v tomto odstavci se vztahuje k ukončení uplatňování cen, tedy k datu kdy již nebylo zboží nabízeno nebo prodáváno. Pokud bylo zboží nabízeno, ale nebylo prodáváno, byly ceny stále platné.

Dle § 1 odst. 1 vyhlášky č. 450/2009 Sb. evidence cen musí obsahovat výši ceny, za kterou je zboží prodáváno, a počátek a konec období, v němž se za tuto cenu prodávalo. Dle jeho odstavce 3 u zboží podléhajícího rychlé zkáze, u něhož dochází ke změnám cen v závislosti na jeho stavu v průběhu dne, se eviduje pouze výchozí cena čerstvého zboží. Zmocnění na tuto vyhlášku je uvedeno v § 11 odst. 2 zákona o cenách, který hovoří o uplatňování cen a nikoliv pouze o prodeji. Výrazy uvedené ve vyhlášce je nutno vykládat v souladu s terminologií, která je použita ve zmocňovacím ustanovení. Navíc § 1 odst. 2 vyhlášky č. 450/2009 Sb. používá termín výchozí cena pro případy, kde dochází ke snížení ceny vlivem ztráty kvality. Pokud nedojde k prodeji hned zpočátku, bude uplatňovaná výchozí cena pouze cenou nabízenou, nikoliv prodejní. Námitka obviněné ve věci vyhlášky č. 450/2009 Sb. není důvodná.

5. Nesprávně uvedená skutková podstata přestupku - část V. body 29 – 38 rozkladu

Námítka obviněné

Obviněná namítá, že jelikož § 16 odst. 1 písm. g) zákona o cenách odkazuje na § 11 zákona o cenách, musí Úřad posuzovat případnou odpovědnost obviněné za přestupek podle § 16 odst. 1 písm. g) a § 11 zákona o cenách, a nikoliv podle skutkové podstaty přestupku podle § 16 odst. 1 písm. d) zákona o cenách. Ustanovení § 11 a § 16 odst. 1 písm. g) zákona o cenách upravují a chrání cenovou evidenci, nikoliv cenovou regulaci („*věcné usměrňování cen*“), kterou upravuje § 6 a § 16 odst. 1 písm. d) a e) zákona o cenách. Argumentace na straně 9 napadeného rozhodnutí není relevantní. Cena za užití přístupové komunikace pro cestující a zboží ve smyslu šesté odrážky přílohy I. směrnice 2012/34 je cenou za užití dráhy, terminologií směrnice, cenou za užití železniční infrastruktury, což je argumentace, kterou obviněná použila již v bodě 72. svého vyjádření k řízení a Úřad se v rozporu s § 3, § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 správního řádu touto argumentací obviněné nezabýval.

Stanovisko rozkladového orgánu

Úřad posuzoval odpovědnost obviněné pouze podle skutkové podstaty přestupku § 16 odst. 1 písm. g) zákona o cenách tak, jak je uvedeno ve výroku I. odůvodnění napadeného rozhodnutí, a nikoliv § 16 odst. 1 písm. d) zákona o cenách. Úřad především byl povinen zdůvodnit, proč přestupek kvalifikoval pod písmenem g) a nikoliv písmenem d) § 16 odst. 1 zákona o cenách. Dále ustanovení pod písm. d) použil jako příměr k výkladu pojmu uplatňování. Použití k výkladu právní normy jinou právní normu je obvyklý postup. Tvrzení obviněné, že byla trestána podle písmene d), je mylné, a proto není námitka důvodná.

Rozkladový orgán také nesouhlasí s obviněnou, že ustanovení § 11 a § 16 odst. 1 písm. g) zákona o cenách chrání cenovou evidenci. **Zákonem chráněným zájmem je zajištění dodržování pravidel cenové regulace prostřednictvím provádění kontroly dodržování cenových předpisů.**

K námitce vztahující se k povaze železniční stanice, tedy zda jde o zařízení služeb nebo dopravní infrastrukturu (resp. přístupovou komunikaci), se rozkladový orgán již vyjádřil pod bodem 2. tohoto rozhodnutí.

6. Společenská škodlivost a transparentnost - část VI. body 39 – 46 rozkladu

Námítky obviněné

Obviněná namítá, že zákon o cenách ani zákon o přestupcích nezná institut „společenská škodlivost protiprávního jednání“, proto o něm Úřad při hodnocení odpovědnosti za přestupek nemůže uvažovat a stejně tak nemůže do skutkové podstaty přestupku podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o cenách přebírat definiční znaky „*transparentnost*“ a „*nediskriminační přístup*“ z bodu 34. preambule směrnice 2012/34. Obviněná dále nemohla dopravce negativně diskriminovat tím, že nevedla evidenci podle § 11 zákona o cenách, jelikož tato skutečnost by dopadala na všechny dopravce stejně, obviněnou nevyjímaje. Stejně tak obviněná zpochybňuje argumentaci Úřadu absencí transparentnosti, neboť evidence podle § 11 zákona o cenách má být zpřístupněna jen orgánu cenové kontroly a nikoliv všem železničním podnikům. Dále obviněná znovu opakuje svůj názor, že na užití železničních stanic by mělo být nahlíženo jako na užití přístupové komunikace pro cestující a zboží jako součást infrastruktury.

Stanovisko rozkladového orgánu

Úřad posuzoval společenskou škodlivost činu, kterého se obviněná dopustila s ohledem na § 5 zákona o přestupcích, který obsahuje definici přestupku. Koncepce přestupku je v českém právu založena na tzv. materiálně-formálním pojetí. Formálním znakem je jednání naplňující znaky skutkové podstaty přestupku a současně musí platit, že jde o jednání společensky škodlivé. V neposlední řadě se musí jednat o jednání protiprávní. Absence byť jedné z těchto podmínek má za následek, že se o přestupek nejedná. V odůvodnění rozhodnutí o přestupku je tedy třeba vždy popsat, o jaké zákonem nedovolené jednání jde a zároveň musí být uvedeno, proč je toto jednání společensky škodlivé. Úřad znaky „*transparentnost*“ a „*nediskriminační přístup*“ nepřebíral do skutkové podstaty přestupku podle § 16 odst. 1 písm. g), ale použil je k dokazování, že došlo k naplnění znaku skutkové podstaty, a to společenské škodlivosti uvedené v § 5 zákona o přestupcích. Úřad je povinen vykládat zákony v souladu s cíli směrnice, které jsou tímto zákonem transponovány. Právem dopravce podle článku 31 odst. 7 směrnice 2012/34 respektive § 23d odst. 1 zákona o dráhách je užití zařízení služeb za cenu v souladu s cenovými předpisy, tedy i při splnění podmínek vedení a uchování cenové evidence podle § 11 zákona o cenách. Tuto námitku tedy rozkladový orgán považuje za nedůvodnou. V dalším se rozkladový orgán odkazuje na bod 7 tohoto rozhodnutí.

K námitce, že obviněná nemohla negativně diskriminovat dopravce tím, že nevedla cenové evidence podle § 11 zákona o cenách, rozkladový orgán uvádí, že některé stanice užívala pouze obviněná, jiné stanice i ostatní dopravci. Zavedením vybírání staničních poplatků, aniž by byly tyto stanoveny na základě cenové kalkulace, by v některých stanicích byli ovlivněni i ostatní dopravci. Navíc chybnými cenami mohou být diskriminováni oproti dopravcům v jiných módech dopravy. Rozkladový orgán souhlasí s obviněnou, že cenová evidence podle zákona o cenách má být zpřístupněna jen orgánu cenové kontroly. Zákonem chráněným zájmem je zajištění dodržování pravidel cenové regulace prostřednictvím provádění kontroly dodržování cenových předpisů. Transparentní cenová evidence umožní cenovému kontrolnímu orgánu stanovení cen řádně prověřit, což povede k ochraně dopravců před porušováním cenových předpisů.

Diskriminace také nespočívala jenom v nevedení cenové evidence, jak chybně uvádí obviněná, ale i v tom, že dopravci si nikdy nemohli být jisti, zda by obviněná po nich zpětně nevyžadovala zaplacení staničního poplatku za užití zařízení služeb – železniční stanice. Současně obviněná může poplatky navýšit, aniž by bylo prokazatelné, zda k navýšení došlo v souvislosti s nárůstem nákladů či nikoliv. Nejsou dostatečné informace, které prostory jsou do cen zahrnuty. Obviněná může ceny zvýšit s tím, že rozsah prostor rozšířila. Důkazem netransparentního jednání obviněné je i skutečnost, že v popisu zařízení služeb a v průběhu kontroly hovořila o zařízení služeb a nezaplatnění přístupových komunikací. V tomto řízení názor zásadně změnila a tvrdí, že cena za přístup k zařízení služeb za zastavení vlaku je zpoplatněním přístupových komunikací jako součástí dráhy. Tato námitka proto není důvodná.

K námitce vztahující se k povaze železniční stanice, tedy zda jde o zařízení služeb nebo dopravní infrastrukturu (resp. přístupovou komunikaci), se rozkladový orgán již vyjádřil pod bodem 2. tohoto rozhodnutí.

7. Poškození dopravce nevedením cenové evidence - část VII. body 47 – 55 rozkladu

Námitky obviněné

Obviněná namítá, že Úřad posuzuje odpovědnost obviněné za přestupek podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o cenách, tedy za to, zda obviněná (ne)vedla nebo (ne)uchovávala evidenci podle § 11 zákona o cenách. Tuto evidenci má prodávající poskytovat jen orgánu cenové kontroly, nemá povinnost ji zveřejnit nebo zpřístupnit dopravcům. Tvrzeným nevedením a neuchováváním evidence podle § 11 zákona o cenách by tudíž nebylo možné zbavit dopravce právní jistoty, proto tuto skutečnost nemůže Úřad považovat za přitěžující okolnost. Neúčtování předmětné ceny nemůže představovat přitěžující okolnost.

Povaha a závažnost přestupku podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o cenách se neposuzuje ve vztahu k provedení kalkulace cen nebo vedení odděleného účetnictví. Chráněným zájmem § 11, resp. § 16 odst. 1 písm. g) zákona o cenách je umožnit cenovým kontrolním orgánům provedení kontroly dodržování cenových předpisů. Povaha a závažnost přestupku se tedy posuzuje s ohledem na tento chráněný zájem. Kalkulace cen, ani vedení odděleného účetnictví by totiž nemohly ovlivnit případné (ne)vedení a/nebo (ne)uchovávání evidence podle § 11 zákona o cenách, a tedy existenci a rozsah případné odpovědnosti za přestupek podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o cenách.

Stanovisko rozkladového orgánu

Úřad v napadeném rozhodnutí nikde netvrdí, že by obviněná měla svoji cenovou evidenci kdekoli zveřejnit. Zákonem chráněným zájmem je zajištění dodržování pravidel cenové regulace prostřednictvím provádění kontroly dodržování cenových předpisů. Zákon o cenách prostřednictvím příslušných výměrů Ministerstva financí stanovil závazný postup při tvorbě nebo kalkulaci ceny. Dopravci mají podle § 23d odst. 1 zákona o dráhách právo, aby ceny, které jsou požadovány, byly stanoveny v souladu s cenovými předpisy, tedy se zákonem cenách a jím požadovaným závazným postupem. Aby byly ceny v souladu s cenovými předpisy, musejí být splněny i podmínky vedení a uchování cenové evidence podle § 11 zákona o cenách. Pro splnění zákonného požadavku na soulad

cen s cenovými předpisy je nezbytné i dodržení podmínek vedení a uchování cenové evidence podle § 11 zákona o cenách.

Aby dodržení závazného postupu při tvorbě nebo kalkulaci ceny bylo vymahatelné, je zde zákonem zavedena povinnost vést a uchovávat cenovou evidenci a mechanismus kontroly Úřadem. Pro případy, že cenová evidence prokazující dodržení postupu neexistuje, zavedl zákonodárce kromě sankce za porušení pravidel cenové regulace ještě sankci za nevedení cenové evidence. Právo dopravce

na soulad požadovaných cen s cenovými předpisy není dodrženo i tím, že neexistuje cenová evidence a není možné provést cenovou kontrolu. Takové jednání není možné vyhodnotit jako transparentní a nediskriminační. Skutečnost, že cenová evidence není určena pro dopravce, neznamená, že dopravce není zbaven právní jistoty. Dopravce však zbavuje právní jistoty zejména to, že ceny za přístup k zařízení služeb za zastavení vlaku nebyly účtovány, přestože byly obviněnou stanoveny. To může vést k jejich dodatečnému vymáhání jako bezdůvodné obohacení.

Obviněná také nesprávně vyhodnotila větu „*Pokud by byla provedena řádná kalkulace a bylo vedeno oddělené účetnictví, nebylo by možno cenu neúčtovat.*“ Tímto se Úřad vyjadřoval k přitěžující okolnosti neúčtování ceny za přístup k zařízení služeb za zastavení vlaku, a nikoli k jednání obviněné naplňující skutkovou podstatu přestupku. Úřad tím mínil, že obviněná při účtování nepostupuje podle zákona o dráhách. Tím se zvyšuje riziko, že poplatky budou následně vymáhány jako bezdůvodné obohacení. Přitěžující okolnosti jsou v § 40 zákona o přestupcích uvedeny demonstrativně, proto správní orgán může přihlídnout i k jiným okolnostem, než v zákoně uvedeným, pokud je zdůvodní, což učinil. Na základě výše uvedeného dospěl rozkladový orgán k závěru, že námitka obviněné není důvodná.

8. Výše pokuty s ohledem na rozsah hospodaření organizační složky – část VIII. body 56 – 60 rozkladu

Námítky obviněné

Obviněná namítá, že Úřad se při stanovení pokuty nezabýval pasivy obviněné a ziskem ze smluv, a že při posuzování výše pokuty je nutno vzít v úvahu komplexní majetkové poměry účastníka řízení. Kromě toho, v daném případě by obviněná, pokud by byla prodávající, účtovala odděleně. Obviněná by tedy nemohla převést případný zisk z provozování přístupových komunikací na jiné své činnosti, ani zisk z jiných svých činností použít na financování provozování přístupových komunikací. Proto při stanovení pokuty nutno brát v potaz majetkové poměry obviněné jen jako provozovatele přístupových komunikací, nikoliv celkové majetkové poměry obviněné, zahrnující veškeré činnosti obviněné.

Stanovisko rozkladového orgánu

Rozkladový orgán předně upozorňuje, že nikde v napadeném rozhodnutí netvrdí, že přístupové komunikace, jakožto součást dopravní infrastruktury, představují zařízení služeb. Úřad se při stanovení výše pokuty řídil zásadou, že tato nemá být pro obviněnou likvidační, což obviněná ve svém rozkladu nezpochybnila. Úřad vzal do úvahy majetkové poměry obviněné komplexně. Úřad

vede řízení s obviněnou jakožto jednoznačně identifikovanou právnickou osobou, která je za svá jednotlivá účetní střediska odpovědna. Úřad nevede přestupkové řízení s účetně oddělenou organizační složkou. Omezené příjmy v rámci účetního oddělení organizační složky nemohou být důvodem, že by pokuta ve výši 20 000 Kč byla nepřiměřená. Úřad v napadeném rozhodnutí uvedl, že obviněná se prezentuje jako největší český železniční dopravce, kdy její celková aktiva ke dni 31. 12. 2021 činila 80 733 mil Kč, výnosy ze smluv se zákazníky pak 23 559 mil Kč. Výše pokuty tedy vychází 0,000 025 % z celkových aktiv. Rozkladový orgán dospěl k závěru, že stanovená výše pokuty nemůže ohrozit existenci ani podnikatelskou činnost obviněné, takže námitka obviněné není důvodná.

V. Závěr

- 1) Obviněná navrhl, aby rozkladový orgán napadené rozhodnutí zrušil a řízení o přestupku zastavil.
- 2) Rozkladová komise předsedy Úřadu na zasedání konaném dne 22. 11. 2022 předložila podle § 152 odst. 3 správního řádu předsedovi návrh na rozhodnutí, a to rozklad zamítnout a napadené rozhodnutí potvrdit. Rozkladový orgán přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 98 zákona o odpovědnosti za přestupky v plném rozsahu.
- 3) Obviněná jako prodávající v rozporu s § 11 zákona o cenách nevedla evidenci obsahující kalkulaci prokazující dodržení pravidel regulace věcně usměrňovaných cen za přístup k zařízení služeb za zastavení vlaku.
- 4) Rozkladový orgán dospěl k závěru, že jednání obviněné naplňuje skutkovou podstatu přestupku ve smyslu § 16 odst. 1 písm. g) zákona o cenách.
- 5) Rozkladový orgán uzavřel, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s předpisy a je správné. Úřad prokázal, že obviněná přestupek spáchala, a uložil jí za to odpovídající správní trest. Úřad postupoval v souladu zejména se zákonem o odpovědnosti za přestupky, správním řádem, zákonem o dráhách a cenovými předpisy. Současně shledal, že nenastaly podmínky pro zrušení či změnu napadeného rozhodnutí.
- 6) Vzhledem k výše uvedenému předseda Úřadu rozhodl tak, že rozklad zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí nelze dále podat rozklad.

Ing. Pavel Kodym
předseda Úřadu pro přístup k dopravní infrastruktuře

Rozdělovník

- České dráhy, a.s., IČO 70994226, se sídlem nábřeží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1